

půdy; nějakého závazku však, že by byl vlastník povinen některého zaměstnance, jež žal. úřad převzítí nemíni, nadále a v určité funkci na svém majetku zabraném zaměstnávat, dohoda neobsahuje. Není-li tu podobného závazku, pak není třeba ani zkoumati, zda by závazek takový, kdyby byl v dohodě skutečně obsažen, byl povahou svou veřejnoprávní či soukromoprávní, a zda by byl nss, hledíc k předpisu §§ 2 a 3 a zák. o ss vůbec příslušný, aby nař. rozhodnutí s tohoto hlediska kognici své podrobil.

Postrádajíc tedy jakéhokoli právního podkladu, odporuje nař. rozhodnutí zákonu, a bylo je tudíž zrušiti dle § 7. zák. o ss.

Č. 5004.

Policejní řízení trestní. I. * Promlčecí lhůta § 31 zák. čl. XL : 1879 platí nejen pro zahájení řízení, nýbrž i pro další jeho fáze. — II. * K promlčení jest procesnímu úřadu hleděti z moci úřední.

(Nález ze dne 10. října 1925 č. 13.077).

V ě c: Adolf S. v N. proti exposituře ministerstva zemědělství o přestupek § 1 a 3 lit. c) zák. čl. XLVI z r. 1895.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního kapitána města Nitry z 11. listopadu 1921 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zák. čl. XLVI z r. 1895, jehož se dopustil tím, že dával do oběhu sebrané mléko, a odsouzen dle § 3 bod c) cit. zák. čl. s použitím § 21 zák. čl. XL z r. 1879 k peněžité pokutě 200 K jako k trestu hlavnímu a další pokutě 100 Kč jako k trestu vedlejšímu. K odvolání st-lovu zrušil župan župy nitranské rozsudek I. instance a sprostil st-le obžaloby. K odvolání veřejného zástupce byl nař. nyní rozhodnutím rozsudek II. instance zrušen, a ponechán v platnosti rozsudek I. instance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

St-l byl uznán vinným trestným činem, jež § 3 lit. c) zák. čl. XLVI z r. 1895 kvalifikuje jako přestupek. Dle § 31 zákona o přestupcích (zák. čl. XL z r. 1879) promlčuje se možnost zahájití trestní řízení pro přestupek — pokud zvláštní zákon jinak neustanovuje — v šesti měsících. Dle § 108 zák. čl. V z r. 1878, jehož jest ve smyslu § 12 zák. čl. XL z r. 1878 užití i o přestupcích, přetrhuje se promlčení usnesením nebo opatřením soudu, jež směřuje pro spáchaný přestupek proti pachateli; dnem usnesení nebo opatření počíná se však promlčení znovu. Ježto zákonný článek XLVI z r. 1895 nemá zvláštního ustanovení o promlčení činů trestných dle tohoto zákona, nutno otázku promlčení deliktů trestných dle tohoto zákona posuzovati dle cit. všeobecných předpisů: zák. čl. XL z r. 1879 a čl. V z r. 1878.

V daném případě byl rozsudek II. instance, jímž st-l byl obžaloby sprostěn, vydán dne 28. února 1922, st-li doručen dne 29. března 1922 a veřej. žalobci — jak ze spisů správních patrně — nejpozději dnem 19. června 1922. I když možno míti za to, že za opatření, jež dle znění § 108 zák. čl. V z r. 1878 směřuje pro spáchaný trestní čin proti p a c h a-

teli, sluší považovati též doručení rozsudku II. instance veřejnému žalobci a nikoliv již vydání tohoto rozsudku a jeho doručení obžalovanému, počalo promlčení trestního činu st-lova, přerušené zmíněným opatřením, znovu nejpozději dnem 19. června 1922. Aby možnost dalšího řízení trestního nebyla vyloučena promlčením, bylo by bývalo nutné, aby ve lhůtě šestiměsíční, počínajíc dnem 19. června 1922, bylo ve smyslu § 108 zák. čl. V z r. 1878 učiněno nové usnesení neb opatření procesního úřadu, které by pro spáchaný přestupek směřovalo proti st-li. Ze správních spisů jest však patrné, že šestiměsíční lhůta, počínající dnem 19. června 1922, proběhla, aniž procesní úřad učinil jakékoliv opatření ve věci st-lova přestupku, a že prvním opatřením vůbec, jež se ve věci st-lova přestupku ode dne 19. června 1922 stalo, bylo samo vydání nař. rozhodnutí žal. úřadem. Nař. rozhodnutí bylo pak vydáno dne 20. března 1924, tedy daleko po lhůtě promlčecí, která končila dnem 19. prosince 1922, tudíž v době, kdy st-lův přestupek byl již promlčen.

Ježto pak promlčení trestního činu jest dle nadpisu IX. hlavy a dle úvodní věty § 105 zák. čl. V z r. 1878 důvodem vylučujícím zavedení trestního řízení a tudíž i možnost odsuzujícího rozsudku, měl žal. úřad k nastalému promlčení hleděti z povinnosti úřední. Jestliže tak žal. úřad neučinil a přes nastalé promlčení vynesl výrok st-le odsuzující, dostal se tímto svým postupem do rozporu se zákonem, a bylo proto ke stížnosti — nezákonnost tohoto postupu žal. úřadu vytýkající — zrušiti nař. rozhodnutí již z tohoto důvodu dle § 7 zák. o ss, a nebylo pak třeba zabývatí se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 5005.

Válečné škody. — Vojenské věci. — Administrativní řízení. — Řízení před nss-em: I. Je výrok mno o žádosti za náhradu škody způsobené čl. vojskem na Slovensku za bolševického vpádu rozhodnutím správního úřadu? — II. K výkladu § 2 č. 6 zákona o nss. — III. Není normy, která by ukládala státu povinnost hraditi škodu způsobenou výtržnostmi vojinů.

(Nález ze dne 10. října 1925 č. 18.617).

Věc: Ludvík Z. v Z. proti ministerstvu národní obrany (štáb. kap. Dr. Otakar Libus) o náhradu za víno odebrané vojíny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: Podáním z 25. srpna 1924, řízeným na presidenta republiky, žádal st-l, aby bylo příslušnému úřadu uloženo nahraditi mu škodu 21.060 K za 1404 litrů vína, jež byl v červnu 1919 povinen po dva dny dávatí vojinům čs. pluku č. 35, kteří se v jeho hostinci po odražení maďarských bolševiků ubytovali, a kteří víno to u něho nejen konsumovali, nýbrž i sebou do různých nádob brali a jeden sud vína odvezli. Nař. výnosem zamítlo mno tuto žádost z důvodu, že ani st-lem, ani svědky o tom vedenými nebylo prokázáno, že vojíni jednali z rozkazu svých představených nebo na základě předpisů vydaných vojenskou správou, tak že by se mohlo nejvýš jednati o svévolný čin neznámých vojinů, za